

Tänään se viimein tapahtuisi. Sää tiedotukset olivat luvanneet lähestyvän matalapaineen tuovan ukkosrintaman lisäksi ulkosaariston edustalle vihdoinkin myös mahdollisuuden tornadoihin. Mahdollisuuden tosin, ei varmuutta. Sen olisi nyt riitettävä. Luojaani, anna sen riittää. Olen odottanut tätä päivää jo vuosia. Olen käyttänyt viimeiset kolme vuotta valmistautuen, odottaen, toivoen. Kolme vuotta sielua syövää odottamista. Odottamista ja epävarmuutta. Epävarmuus vuorotellen varmuuden kanssa. Tulisiko se tänä keväänä? Entä seuraavana? Entä jos se ei koskaan tule? Nyt se on täällä. Mahdollisuus siihen ainakin. Tämä on ensimmäinen kerta kun sää tiedotukset koko tänä aikana edes vihjaavat sen mahdollisuuteen. Koko tänä aikana, kaikkina näinä odotuksen ja ahdistuksen päivinä. Jumalan sormi on tullut. Nyt se viimein on tullut. Sen on tultava. Kertaan vielä mielessäni lähtövalmistelut, vaikka tiedän että muistaisin kaiken jo unissanikin. Olinhan harjoitellut tätäkin jo lukemattomia kertoja. Mutta valmistelujen kertaaminen rauhoittaa mieltä, joten annan itselleni luvan käydä kaiken vielä kerran läpi. Postit on käännetty menemään laituriosuuskunnan toimistolle, viime vuosieni eniten lähiomaista muistuttavalle taholle. Sähkösofimus ja puhelinliittymä on katkaistu. Vakuutukset ja sen sellaiset joutavat jäädä. Siinähan perkeleet yrittävät periä vielä jotain. Ajatus laituriosuuskunnalle tulvivista häirikkökirjeistä nostaa väkisininkin synkän hymyn suupielille. Samalla kun yritän työntää kättäni läpi myttyyn jääneestä takin hihasta, painan toisella kädellä etuoven kiinni. Oven kolahdus tuntuu jotenkin lohduttomalta. Se hieman yllättää minut. Jään hetkeksi katselemaan ympärilläni talon kuistilla. Katsellessani pienen rintamamiestalon pihalla kasvavia, huolella vaalimiani omenapuita, en voi olla tuntematta pientä haikeutta siitä, etten todennäköisesti enää näkisi tätä kaikkea. "Noniin uuno, nytkö ajattelit sitten ruveta sentimentaaliseksi!" puuskahdan itselleni ääneen. Haluaisinko todella muka jatkaa tätä pientä ja merkityksetöntä turhien rutiinien sarjaa, jota ne kuuluvat nimittävän arjeksi? Haluaisinko istua tässä nyhertämässä omenapuideni kanssa, kun ulapalla odottaa kohtalo? En tietenkään, nyt on lakattava miettimästä turhia ja lähdettävä, mikäli lähteä aikoo. Ja minähän aion. Hädintuskin edes tiedostan aina tarkkaa sijaintiani ajaessani autolla aamuhämärissä kohti pienvenesatamaa. Reitti on niin tuttu, niin monasti autoni valokeilojen viitoittama, että ratin pyörittely sujuu mekaanisella automaatiolla. Aivoissani kummittelee kerta toisensa jälkeen sen vanhan juopuneen merikarhun sanat. "Kun sukellat avokantisella puuveneellä läpi koko kevään vimmalli huutavan myrskyn, joka kerta uuden aallon lyödessä laidan yli niin että olet varma hukkuvasi, silloin, päätyessäsi pyörremyrskyn silmään hukkumaisillasi ja hulluna, silloin olet tullut Jumalan syliin." Silloin olet tullut Jumalan syliin. Nuo sanat. Nuo lähtemättömät sanat eivät sen koommin ole suostuneet laskemaan irti aivoistani. Kyseisestä keskustelusta on jo kolme vuotta aikaa, mutta nuo sanat ovat vainonneet minua aina siitä lähtien. "Siis ootsä jumalauta mennyt aivan lopullisen hulluks?!" huusi tyttöystäväni Anna minulle kun kotiin pilkun jälkeen tultuani esittelin hänelle ajatukseni. Tai noh, huusi ja huusi, pikemminkin lähes kirkui. "Siis kun mä sanoin sulle etten aio tuhlata elämäni saamattoman vätyksen kanssa jolla ei ole mitään suuntaa elämässä, niin TÄÄKÖ on nyt sit sun suunnitelmas? Ajaa sun sääliittävällä pikkuruuisella vitun paatillas MYRSKYN SILMÄÄN? Mitä nyt jätkä hevonnittua oikeesti?" Se oli yksi viimeisistä kerroista kun keskustelin Annan kanssa. Tai siis Annalle, hänen osuuttaan ei ehkä voinut enää kutsua keskusteluksi. Ymmärränhän minä toki Annaa, tai siis sitä, ettei hän ymmärrä. Anna oli aina ollut niin liikuttavan huolissaan elämänsä suunnista, oikeanlaisesta urasta, oikeanlaisista vaatteista ja kaikesta sen semmoisesta. Tiesinhän minä ettei hän ymmärtäisi. Tiesin ettei hän todellakaan hyväksyisi. Mutta tiesin myös, etten voisi enää tehdä hänen paheksunnalleen mieliksi. Tiesin, etten voisi enää kuunnella. Mitä on yhden naisen ääni meren pauhun rinnalla? Kyllähän minä itsekin ymmärsin, kuinka typerä ja vaarallinen

suunnitelmani oli. Mutta Anna oli ollut oikeassa. Minulta oli todellakin tehtaan yt-neuvottelujen jälkeen ollut suunta hukassa. Mikä vielä pahempaa, minulta oli usko hukassa. Usko elämään, usko itseeni. Olin alkanut yhä useammin käydä yksin istumassa satamakuppilassa yllyttämässä alati kasvavaa ahdistustani juomalla. Siellä minä lopulta siihen merimieheenkin törmäsin. Tai siihen "hulluun vanhaan mursuun" kuten Anna oli häntä kuvaillut. Olin sinä iltana vielä tavallistakin synkemmällä tuulella. Istuin yksin nurkkapöydässäni tuijottamassa tuoppiini ja mietiskelin jo kotiinlähtöä, kun tuo vanha ja peseytymättömän näköinen, sekavasti mongertaen puhuva miekkonen lupaa kysymättä istui pöytääni minua vastapäätä. Jostain oudosta syystä päätin jäädä pitämään hänelle seuraa vielä yhden tuopin ajaksi, kai minun kävi häntä hieman sääliksi. Jos minä olin ainut juttuseura jota hän itselleen löysi, mahtoi hänen elämänsä olla vielä kurjempaa kuin minun, ajattelin kai. Yksi tuoppi vaihtui ensin toiseksi, ja hiljalleen muutamaksi seuraavaksikin, ja jokaisen uuden tuopin myötä myös puheenaiheemme etenivät yhä raskassoutuisemmiksi. Lopulta jossain kohden yötä, ehkä jossain aamukahden ja deliriumin välisellä vyöhykkeellä seilatessamme, kysyin häneltä oliko hän koskaan kohdannut Jumalaa. Silloin hän kertoi tarinansa, joka osui minuun johonkin niin syvälle, etten itsekään sen merkitystä aluksi ymmärtänyt. Hän kertoi todellakin kohdanneensa Jumalan, ei mitenkään läsnäolonomaisena levollisuuden tunteena kuten yleensä kerrotaan, vaan silmästä silmään. Jumala oli hänet kesken tavallisen verkoilla käynnin yllättänyt ensin melkein hukuttamalla, ja sitten pelastamalla hänet. Hänen kertomustaan olisi kenen tahansa ollut helppo pitää vain vanhan hullun horinoina, mutta hänen silmistään näkyvä rauha loi niin merkillistä kontrastia hänen kuvailemansa myrskyn raakuudelle, etten voinut olla lumoutumatta hänen kokemuksestaan. Hän käytti tornadosta puhuessaan järjestelmällisesti siitä nimitystä Jumalan sormi, ja se sai ihoni kananlihalle kauttaaltaan. Tuo mies oli kohdannut Jumalan silmästä silmään, ja se jotenkin näkyi hänestä. Sitä ei voi selittää, se vain näkyi. Tuo rauha hänen silmissään. "Silloin olet tullut Jumalan syliin". Aamu tuo valjetessaan hieman sumua veden pinnalle kun työnnän venettäni irti laiturista. On vielä aivan tyyntä, mutta sadetutkan piippaus kajuutassa kertoo ettei minulla ole enää aikaa viivytellä. Minun olisi saatava itseni mahdollisimman ulos selälle ennen kuin myrsky iskisi. Muutoin haaveeni jäisivät armotta täyttymättä mikäli olisin vielä niin lähellä rantaa että myrsky purttani paiskoessaan heittäisi sen säleiksi rannan kivikoihin. Vain avomerellä olisi suunnitelmallani mahdollisuus toimia. Kaikki muu oli hoidettu vastaamaan mahdollisimman tarkasti vanhan merimiehen kertomusta, paitsi että veneeni ei tarkkaan ottaen ole avokantinen kuten hänellä oli ollut, vaan pienellä kajuutalla varustettu kolmimetrinen meriläismalli. Huomaan toivovani että Jumala antaa anteeksi tämän pienen virheeni, sillä en millään raaskinut luopua omasta rakkaasta veneestäni ostaakseni sen tilalle jonkin tymeän avokantisen purkin. Enhän voisi ikiomaa venettäni myydä jonkin silakalta ja tervalta haisevan satamaduunarin käsiin. Soudan ripeästi päästäkseni mahdollisimman äkkiä luotsikopin ohi mahdollisten katseiden ulottumattomiin. En uskalla käyttää vielä konetta sillä sen säksätys kuuluisi rannalle. Sieltä joku saattaisi soittaa vaikka merivartiostolle että tulisivat pysäyttämään minut, jos näkisivät että joku on lähestyvään myrskykeliin lähdössä näin pienellä aluksella. Päästyäni ohi aallonmurtajasta uskallan viimein käynnistää moottorin. Tuuli alkaa jo yltyä ja lokit näkyvät leijailevan kiljhdellen mantereeseen suuntaan. Nekin tietävät mitä on tulossa, ja etsiytyvät turvaan kuivalle maalle. Tarkistan vielä kerran kurssin sadetutkan ruudulta, ja sitten vain annan keulan halkoa vapautta ja vesiroiskeiden pärskähdellä. Hymyilen leveästi, annan tuulen puhaltaa suolaisena kasvoilleni. Nauran ääneen, kuinka uskomattoman hyvältä tuntuukaan löytää jälleen uskonsa. Löytää jälleen suuntansa.